

Kol Düğmeleri

— cumayazıları · 19 Aralık 2011

Cuma Yazıları

Konu: Kol Düğmeleri

Birçok erkeğin birkaç tanede olsa, mutlaka kol düğmesi mutlaka vardır. Kimisi elbise dolabının çekmecesinde durur, sıradan ve günlük giysileri ile takar. Kimisi de evin en özel köşesinde, kol düğmesi kutusunda durur ve özel günlerde kullanılmak üzeredir.

İşte bu özel kol düğmeleri ayrı, ayrı hikayeleri barındırır durdukları kutuların içlerinde. Kimisini sevdiği insan almış, kimisini doğum gününde hediye etmişlerdir. Erkekler bu kol düğmelerini taktıklarında o özel anları her zaman hatırlar bazen tebessüm eder, bazen de içten içe bir ah çekerler...

Kelimelerin bir şey ifade etmediği zamanları yaşarsın onlara baktığında. Aklına düşer yaşadığın güzel günler. Hele birde ayna var ise, orada işte o zaman kol düğmeleri ellerinde bütünleşir aynanın karşısında. En güzel anın, geriye kalan şahitleri gibidirler senle. Bakar durursun dakikalarca o bir çift kol düğmelerine. Sonra gömleğinin kollarıyla, parlatıp koyarsın yine kutusuna. Kol düğmelerinin daimi ikametgahıdır artık karanlık çekmeceler...

Bazen yüreğini acıtan kol düğmelerini hediye edersin eşe dosta, hatta yeni samimi olduğun birinin bile eline tutuşturduğun olur. Çünkü o kol düğmeleri, veren kişinin kelimelerinin kayıp olduğunu, cümlelerinin artık öksüz bir o kadar kifayetsiz olduğunu hatırlatır sana. Yalnız kaldığın gecelerde eline aldığın kol düğmeleri boynu bükük kalan bir aşk hikayesini anımsatır sana. Aklına düşer sana kol düğmelerini veren kişi. Şimdi neler yapıyordur diye içinden geçirir durursun. İşte o yüzdendir bu tür kol düğmelerinin ikametgahı olan çekmecelerde uzun kalamaması...

İlk kol düğmeleriyle, on altı yaşında tanışmıştım. O da bir hediye idi bana. Doğum günümde gelmişti. Kırmızı taşlı bir kol düğmesiydi. Onu yıllarca kitaplığımın baş köşesinde sakladım, bir gün gelir takarım diye. Aradan geçen yirmi beş yılda kaç tane kol düğmesi hediye aldım ya da kaç tane kol düğmesi satın aldım sayısını unuttum. Ama o kırmızı taşlı kol düğmesi her zaman farklı olmuştur benim için. Nadir de, olsa her taktığımda çocukluğuma yolculuklara çıkarırım...

Özel anların beklide vazgeçilmez takısıdır kol düğmeleri. Bir davette, bir toplantıda hatta iş görüşmesinde, birisiyle buluşmaya gittiğinizde en güzel kol düğmelerini elimize alırız. Bazen seçim yapmakta zorlanırsınız, şunu mu taksam, kravatıma bumu daha iyi gider diye... Ama biliriz ki, gidilecek bu özel yere, mutlaka kol düğmelerimizi de götüreceğiz. Onlar eşlik edecektir bize ve o özel anımızı

paylaşacağımızda, o bir çift kol düğmeleri olacaktır...

Sayısını bilemediğim kadar fazla kol düğmelerim vardı, halada var. Şimdi bende hediye etmeye başladım bazılarını. Gelen eşe dosta veriyorum, birer ikişer. Hepsinin hatırası var, hepsinin ki birbirinden başka. Hediye ettiğim zaman tekrar elime alıyor ve birkaç dakikada olsa maziye dalıyorum. Yarı hüzün, yarı mutluluk halini alıyor yüzüm. Bazen diyorum bunca kol düğmesi hediye aldıklarımın, dost olmadık ki, dost kalalım. Sevgili olmadık ki, sevdalı kalalım. Aşık olmadık ki, yaralı kalalım. Öyleyse, neden bilinmez bir hüzün kaplar bu yüreği...

Öyleyse, bu yazıyı da, Rahmetli Barış MANÇO'nun kol düğmeleriyle noktlayıp, hüzne mahkum ettiğimiz kol düğmelerini özgürlüğe kavuşturalım...

... Akşam olunca sustururum herkesi her, her şeyi
Gelir kol düğmelerimin birleşme saati
Usul, usul çıkarır koyarım kutuya yan yana
Betsin bu işkence kalsınlar bir arada...

www.cumayazilari.com